

Phần 7

Bạch Vân và Khả Phong đi đứng không yên trước cửa phòng cấp cứu. Còn bà Mẫn Thanh, hầu như bà ngã gục hẳn trên thành ghế. Sự hồi hận trời dấy mãnh liệt trong lòng bà:

- Khả Phong à! Hay là anh ngồi nghỉ một chút đi. Chắc là giám đốc sẽ không sao đâu.

Khả Phong ưu sầu trả lời Bạch Vân:

- Tôi biết là cô chỉ an ủi tôi thôi, chứ tôi cũng hiểu rằng bệnh tình của ba tôi trầm trọng lắm.

- Tất cả cũng đều tại mẹ cả mà.

Bà Mẫn Thanh sụt sùi khóc. Khả Phong an ủi bà:

- Mẹ à! Mẹ đừng tự trách mình nữa. Ba con sẽ khỏe mạnh lại mà.

- Dù ông ấy có khỏe mạnh, ông ấy cũng không thể nào tha thứ cho mẹ được.

- Lần này thì con xin ba mẹ đó. Ba mẹ đừng tự giày vò nhau nữa. Đừng để cho con phải khổ tâm khi ba một nơi mẹ thì một nẻo. Mẹ hãy làm lành với ba con nghe mẹ?

- Mẹ không còn cơ hội nữa đâu Khả Phong à?

- Sao lại không? Lần này ba bệnh, mẹ đừng về Sài Gòn nữa. Mẹ hãy ở lại chăm sóc cho ba con. Một ngày rồi hai ngày, một tháng rồi hai tháng, ba con cũng phải động lòng trước tình cảm của mẹ. Không chừng không phải là mẹ, mà là chính ba con, ba con sẽ chủ động năn nỉ mẹ đó.

Bà Mẫn Thanh lắc đầu:

- Không! Mẹ không đáng được ba con tha thứ đâu.

- Vì sao?

- Vì mẹ là người có lỗi. Thời gian ba con bỏ Sài Gòn xuống đây lập nghiệp, một mình mẹ ở trên ấy tự do thao túng. Vì mê đồ đen, mẹ đã phá hết tài sản của ba con để lại.

- Hả! Mẹ nói sao?

- Tất cả của cải đã không cánh mà bay mất hết rồi. Và ngôi nhà mẹ đã cầm cố bảy mươi phần trăm giá trị của nó.

- Mẹ! Mẹ nói thật hả?

- Tôi tệ hơn nữa là mẹ đã nhận của Uyên Chi một số tiền rất lớn.

- Và cũng chính vì vậy mà mẹ phải theo cô ta xuống đây thúc giục đám cưới gấp phải không?

- Mẹ nghĩ dù sao nó cũng đã có con với con. Mình cũng đâu thể bỏ nó, bỏ cháu nội được. Nên...

- Mẹ chấp nhận một sự giao dịch như mua bán chứ gì?

- Khả Phong! Không phải như vậy đâu con à!

- Mọi sự bây giờ vẫn còn quá mơ hồ. Con cũng không biết là mình có phạm tội hay không? Nhưng tất cả cũng phải gác lại. Trước mắt phải lo cho bệnh tình của ba trước.

- Bây giờ tất cả tùy con định liệu. Mẹ rối trí quá rồi.

Bạch Vân yên lặng lắng nghe câu chuyện của hai mẹ con Khả Phong. Cô bỗng thấy thương Khả Phong làm sao. Thì ra ở đời không chỉ có cô nhi như cô mới sống đau khổ. Cũng còn có những người có đầy đủ ba mẹ mà vẫn phải sống khổ hơn cô nhi rất nhiều.

- Ai là thân nhân của ông Trần Khả Trung?

Tiếng cô y tá vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Bạch Vân. Khả Phong ào đến ngay:

- Tôi đây! Ba tôi thế nào hả cô?

- Anh là gì của bệnh nhân?

- Tôi là con trai ông ấy.

- Vậy mời anh vào phòng. Bác sĩ cần nói chuyện với anh.

- Cảm ơn cô!

Khả Phong theo cô y tá vào phòng của bác sĩ. Bạch Vân và bà Mẫn Thanh bên ngoài căng thẳng chờ đợi.

Thời gian chờ đợi không dài lắm, Khả Phong từ phòng bác sĩ bước ra. Gương mặt anh thần thở của anh đã nói cho mọi người biết rằng bệnh của ông Khả Trung không nhẹ.

- Khả Phong! Ba con thế nào hả con?

Bà Mẫn Thanh hỏi nhanh. Khả Phong không trả lời bà. Anh nắm lấy tay mẹ:

- Mình vào với ba đi mẹ.

Bà Mẫn Thanh hốt hoảng:

- Ba con... ba con làm sao hả?

- Ba con bệnh rất nặng. Cần phải nằm điều trị một thời gian. Chúng ta vào thăm ba đi. Bạch Vân! Cô cũng vào chứ?

- Vâng! Tôi cũng muốn vào thăm giám đốc.

Ông Khả Trung đang nằm trên giường bệnh, mắt nhắm nghiền trong trạng thái hôn mê. Chât dịch được truyền vào ông như tiếp sức cho ông vượt qua cơn bệnh hiểm nghèo.

Khả Phong bật khóc. Anh ôm cánh tay còn lại của cha nức nở gọi:

- Ba ơi! Ba tỉnh lại đi ba! Ba còn bao ước mơ chưa thực hiện được. Ba hãy tỉnh dậy đi ba? Tỉnh dậy để cùng con xây dựng khu nhà mà ba mơ ước đi ba.

Bạch Vân nghe thương Khả phong quá. Cô biết anh đang miệt mài với đồ án xây dựng khu nhà nghỉ dưỡng cao cấp để phục vụ du khách mở rộng kinh doanh. Dù bề bộn với công việc, vậy mà anh vẫn cho thi công cho cô căn nhà mới. Tấm lòng của anh dành cho bà, cho cô thật là cao đẹp.

- Khả Phong! Anh nên nén bớt thương tâm, giữ gìn sức khỏe để còn lo cho giám đốc và cả công ty nữa.

- Cám ơn cô đã nhắc nhở, Bạch Vân. Tôi sẽ không phụ lòng kỳ vọng của ba tôi, sẽ không phí bỏ công trình và sự nghiệp mà ba tôi đã gây dựng đâu.

- Tôi có thể giúp gì cho anh, Khả Phong?

- Tôi rất cần cô, Bạch Vân à! Dự kiến của chúng ta không có gì thay đổi, dù ba tôi đang bệnh. Cô phải tổ chức tốt hệ thống phục vụ du khách, trong đó có môn nghệ thuật đờn ca tài tử.

- Tôi biết! Tôi định báo cáo với anh chọn ngày khai trương tại nhà hàng của mình.

- Ngày giờ cô cứ quyết định. Trong lúc tôi vắng mặt, cô hãy để ý đến tình hình của công ty giúp tôi nhé?

- Anh yên tâm. Công ty sẽ không thất thoát một điều gì khi vắng mặt anh. Tôi sẽ làm hết khả năng mình để giúp anh vượt qua cơn khó khăn, giữ vững công ty.

- Cám ơn cô!

- Không có gì. Chúng ta là bạn mà.

- Phải! Chúng ta là bạn.

Bà Mẫn Thanh nhìn cả hai. Bà chợt phát hiện ra một điều: Bạch Vân mới là mẫu người mà Khả phong cần, một cô gái tuy tuổi đời còn nhỏ mà đầy nghị lực và lòng nhân hậu. Bà nghĩ:

- Nếu mình được con dâu như Bạch Vân thì tốt biết mấy.

- Mẹ! Ba con làm sao hả mẹ?

Uyên Chi bước vào phòng ngọt ngào hỏi. Bà Mẫn Thanh nhìn cô, bỗng dưng bao thiện cảm dành cho cô biến mất. Bởi vì bà biết rằng mẫu người Uyên Chi chính là hiện thân của bà ngày trước. Nghĩ đến cảnh con trai mình phải sống đau khổ với người vợ như thế, bà chỉ biết lắc đầu.

Uyên Chi đã hiểu sai cái lắc đầu của bà. Cô dồn dập hỏi:

- Ba con sao hả mẹ? Bệnh tình nặng nề quá, liệu có qua khỏi không hả mẹ?

- Uyên Chi! Cô nói gì thế?

Khả Phong tròn trĩnh hỏi, Uyên Chi chẳng những không giận mà còn ngọt ngào, mon trón với Khả Phong:

- Khả Phong! Em chỉ lo cho ba thôi mà, nhưng em biết là ba của chúng ta cát nhân thiên tướng. Rồi ba sẽ khỏe mạnh thôi, phải không anh?

Uyên Chi đang bu lu bu loa nói với Khả Phong, cô chợt nhìn thấy ánh mắt Bạch Vân đang nhìn mình như giễu cợt. Vừa quê, vừa giận, cô hất mặt bảo Bạch Vân:

- Ở đây không có việc của cô. Cô về đi!

Bạch Vân muốn chọc giận Uyên Chi nên cô mỉm cười:

- Xin lỗi! Ở đây là bệnh viện không phải là nhà của cô, nên cô không có quyền gì mà lên mặt ở đây cả.

- Cô...

Biết mình đấu lý không lại Bạch Vân, cô quay sang mượn bà Mẫn Thanh làm hậu thuẫn:

- Mẹ! Mẹ nghĩ có phải không? Cô ta không họ hàng thân thích với chúng ta, không biết tại sao cứ đeo bám miết mãi chúng ta vậy? Có phải là cô ta muốn nhân cơ hội này nịnh bợ để dễ đòi hỏi khoản thưởng về sau không?

- Uyên Chi!

Khả Phong nén cơn giận trong lòng mình xuống. Anh gằn giọng:

- Cô nên nhớ đây là bệnh viện nghe, không được ăn nói một cách tự tiện như thế.

Uyên Chi vẫn cố ngọt ngào:

- Khả Phong! Em chỉ sợ cô ta lợi dụng anh thôi.

- Tôi tự biết thế nào là đen trắng mà. Cô về đi!

- Khả Phong! Em muốn biết anh quyết định thế nào về chuyện đám cưới của chúng ta.

- Xin lỗi! Ba tôi đang bệnh. Tôi không thể quyết định được điều gì cả.

- Nhưng còn...

- Tôi hiểu rồi. Cô đừng gây rối ở đây nữa Uyên Chi. Cô về đi!

- Khả Phong! Em đã nhẫn nhịn anh quá nhiều rồi. Anh nên biết rằng sức chịu đựng của con người là có hạn.

- Cô không cần phải nhẫn nhịn tôi.

- Có phải vì nó mà anh đối xử lạnh nhạt với em không?

Rồi Uyên Chi quay sang Bạch Vân:

- Bạch Vân! Bộ kiếp trước tôi với cô có thù oán hay sao mà kiếp này cô cứ đeo theo phá tôi hoài vậy? Tôi phải làm sao để cô chịu buông tha Khả Phong về với tôi hả? Tôi van cô! Cô nói đi! Tôi sẽ làm tất cả theo ý muốn của cô mà.

- Uyên Chi! Cô đừng cô điên khùng như thế. Tôi không có ý cướp đoạt Khả Phong của cô.

- Vậy thì cô hãy mau rời xa anh ấy ngay đi. Coi như cô không thương tôi thì hãy thương giùm đứa con của tôi đi. Tôi van cô mà.

- Cô...

- Đủ rồi!

Bà Mẫn Thanh giận dữ:

- Uyên Chi! Con có biết đây là đâu không? Đây là bệnh viện. Còn người nằm đó là ai, con biết không? Là ba ruột của Khả Phong. Trong lúc Khả Phong đang đau đầu rối trí vì bệnh tình của ba nó, không biết ông ta có vượt qua căn bệnh hiểm nghèo này để trở về hay không nữa...

Ngừng một chút, bà Mẫn Thanh nói tiếp:

- Con nói con yêu Khả Phong mà trong lúc Khả Phong đau khổ vì bệnh tình của cha con, con đã không chia sẻ gì được với nó, lại cứ nằng nặc ép uống cuộc hôn nhân. Con nghĩ mình có quá đáng hay không chứ?

- Mẹ! Con xin lỗi!

- Bây giờ mẹ mới hiểu vì sao Khả Phong từ chối dù đã có con với con. Bởi vì con chỉ là một người ích kỷ. Con không yêu ai, ngoại trừ chính bản thân mình.

- Mẹ! Mẹ đừng quên là...

Bà Mẫn Thanh ngắt lời Uyên Chi:

- Mẹ vẫn nhớ là mẹ nợ con một số tiền, nhưng không phải vì thế mà mẹ phải lặng yên mặc cho con thao túng.

- Nhưng...

Uyên Chi kịp ngăn câu nói của mình lại. Cô biết nếu mình căng thẳng quá sẽ làm hỏng kế hoạch của mình. Cô nhẹ giọng:

- Mẹ! Con xin lỗi. Chỉ tại con quá lo lắng nên hơi hồ đồ một tí. Mẹ vì thương cháu nội mà tha thứ cho con nghe mẹ.

Bà Mẫn Thanh lặng thinh. Uyên Chi đã xuất chiêu đúng lúc. Bà biết phải làm gì đây? Có lẽ quả báo đã ứng với bà mà Khả phong cũng phải cùng chịu, “con trai nhờ đức mẹ” mà.

Vẫn cái giọng ngọt ngào, Uyên Chi đến bên Khả Phong:

- Khả Phong! Em về? Anh nhớ giữ gìn sức khỏe nghe. Ngày mai em sẽ vào thăm ba. Anh cần gì không, để em mang vào.

- Không!

- Vậy cũng được. Ở đây căng tin bệnh viện có bán đầy đủ tất cả. Cần gì anh cứ nhấn chuông bảo hộ lý đi mua vào. Mình chỉ cần cho họ một số tiền nhỏ là họ sẽ tận tình phục vụ thôi.

Khả Phong lẳng nhẳng:

- Tiền! Tiền! Cái gì cũng tiền! Cô quên đi chữ tiền cho tôi nhờ.

- Nhưng không tiền, người ta không thể làm điều gì được.

Rồi cô lại mơn trớn:

- Thôi được rồi. Đừng có giận nữa. Em về ngay đây.

Uyên Chi lại quay sang Bạch Vân:

- Tôi đã phải về. Vậy cô ở đây làm gì hả? Định lợi dụng lúc người ta vắng vợ để giờ trò của “bạch cốt tinh” mà quyến rũ hả?

- Cô...

- Sao? Tôi nói đúng rồi sao?

Bạch Vân nghĩ nếu cứ cãi lý với Uyên Chi thì mình là người không lịch sự. Vả lại, Uyên Chi nói đúng, đã đến lúc cô phải về với bà ngoại rồi. Cô đứng lên:

- Tôi về. Không phải vì tôi sợ cô mà là vì tôi tôn trọng người bệnh.

- Lý do nào cũng được, miễn sao cô chịu ra về là được.

Bạch Vân gật đầu chào bà Mẫn Thanh:

- Chào bác, cháu về.

- Cám ơn cháu Bạch Vân.

- Dạ. Bác đừng nói chuyện ơn nghĩa. Đây là bổn phận của cháu với giám đốc.

- Thôi! Giả vờ mãi!

Bạch Vân không thèm trả lời Uyên Chi, cô bước ra khỏi phòng với ý nghĩ:

- Cô ta quá sợ mất Khả Phong nên muốn hóa điên rồi, phải thông cảm cho cô ta thôi.

Bà Mẫn Thanh nhìn theo Bạch Vân với nhiều thiện cảm. Bà cảm thấy thích cái nét điềm đạm của Bạch Vân. Một lần nữa bà lại có ý nghĩ:

- Giá như mình có được con dâu như Bạch Vân thì hay biết mấy.

Uyên Chi hình như đọc được ý nghĩ của bà. Cô giậm chân thành thịch xuống nền gạch rồi bỏ ra cửa.

Bà Mẫn Thanh hét nhìn chồng rồi lại nhìn con với bao hối hận. Bà đã không biết quý trọng cái hạnh phúc của mình. Bà đã bỏ quên gia đình để chạy theo sự lôi cuốn của bạn bè vào những cuộc đổ đên để đi đến cảnh tan nát nhà cửa.

Bà tự hỏi mình:

- Liệu sự hối hận của mình có quá muộn màng không?

Khả Phong ngồi bên giường bệnh của cha mà xót xa. Cha đã già đi rất nhiều. Ông đã mất đi cái phong độ tuyệt vời của một người đàn ông thành đạt. Sự chán nản lẫn cô đơn đã làm ông già đi rất nhanh.

Khả Phong khẽ chặm những giọt mồ hôi rịn trên trán cha. Nhận được cảm giác truyền vào não bộ, ông khẽ cử động Khả Phong mừng rỡ gọi:

- Ba! Ba tỉnh rồi hả ba?

Đôi mày ông Khả Trung hơi nhíu lại. Môi ông mấp máy nhưng không thốt được thành lời.

- Ba! Ba khát nước phải không? Để con nhỏ nước cho ba nghe.

Ông Khả Trung cố mở mắt ra. Nhưng mí mắt ông nặng trĩu. Ông thở dài, tiếng thở dài thật nhẹ:

Khả Phong thắm vào môi ông muống nước lọc. Ông đưa lưỡi liếm vào miệng. Khả Phong mừng rỡ reo lên:

- Ba đã tỉnh rồi.

Bà Mẫn Thanh đang nằm trên chiếc ghế trong phòng bệnh bật dậy:

- Ba con tỉnh rồi hả Phong?

- Có dấu hiệu tốt rồi mẹ.

- Có cần gọi bác sĩ không con?

- Chưa cần thiết đâu mẹ.

Bà Mẫn Thanh nhìn chồng. Tất cả tình yêu thương tưởng chừng như đã mất đi bỗng phút chốc hiện về. Bà đã bỏ quên ông, không chăm chút cho ông từng miếng ăn giấc ngủ. Bà đã vì những thú vui riêng mà làm cho tan nhà nát cửa. Đến lúc không còn gì nữa, ông đã phải ngã gục trên giường bệnh, bà mới thức tỉnh - một sự thức tỉnh hối hận quá muộn màng.

Bà gục đầu trên tay ông, nức nở.

- Khả Trung ơi! Tha thứ cho em...

Khả Phong nhìn mẹ rồi lại nhìn cha, hai đấng sanh thành của anh. Anh không có quyền trách ai, cũng không thể đứng về phía ai. Anh muốn mình làm một chiếc cầu nối để cha và mẹ trở về bên nhau.

Anh đặt tay lên vai mẹ:

- Mẹ! Ba con sẽ không trách mẹ đâu.

Bà Mẫn Thanh ràn rụa nước mắt:

- Khả Phong ơi! Mẹ có lỗi với con nhiều lắm, Phong ơi!

- Mẹ! Bây giờ không phải là lúc chúng ta nói về chuyện này. Mẹ và con phải tận tâm chăm sóc cho cha được bình phục.

- Mẹ sẽ làm tất cả để chuộc lại lỗi lầm của mình. Khả Phong! Liệu cha con có bình phục không?

- Con cũng không biết. Nhưng chúng ta vẫn còn hy vọng mà.

- Khả Phong! Rồi chuyện của con và Uyên Chi, con tính thế nào?

- Con cũng không biết nữa.

- Nhưng...

- Mẹ! Con tin rằng mình không hề phạm lỗi. Sự thật là con chưa hề gần gũi Uyên Chi.

- Thế tại sao con lại xác nhận mình và nó đã từng ngủ chung giường?

- Ngủ chung giường thì đâu nhất thiết phải xảy ra chuyện ấy chứ?

- Thế sao nó lại có thai?

- Đây là vấn đề cần phải làm rõ.

- Vậy con định bắt đầu như thế nào?

Khả Phong lắc đầu:

- Con cũng không biết.

- Khả Phong à! Trong lúc say rượu, người ta không thể kiểm soát được hành động của mình. Con đừng nóng vội mà quyết định sai lầm nữa. Biết đâu đứa nhỏ đó lại thật sự là con của con.

Khả Phong cũng cảm thấy hoang mang. Nếu sự thật là thế thì anh không có quyền từ chối Uyên Chi. Anh không có quyền phủ nhận giọt máu do chính mình tạo ra. Nhưng làm sao anh có thể xác định đâu là sự thật? Đây là quả là một điều vô cùng nan giải.

Khả Phong nhìn cha, trầm nghĩ:

- Giá như cha đừng bệnh, ông sẽ có một cái nhìn thực tế hơn. Ông sẽ cho anh một lời khuyên chính xác nhất.

Khả Phong nắm tay cha:

- Ba! Ba ơi! Ba tỉnh lại đi ba!

Bạch Vân đứng nhìn căn nhà vừa mới xây cất xong mà lòng bùi ngùi xúc động. Đây là căn nhà mà Khả phong đã xây cất cho cô với một thỏa hiệp: cô phải đến làm việc cho anh để trừ lương dần vào số nợ. Dù không muốn nhưng cô vẫn phải làm để chiều theo ý bà ngoại. Bà đã khổ vì cô quá nhiều rồi, cô không thể vì một tự ái nhỏ mà để bà lao đao trong lúc tuổi già.

Còn mẹ, nhắc đến mẹ, Bạch Vân càng thêm chua xót. Từ nhỏ, cô chỉ biết là mẹ mình còn sống. Bà đã xuất cảnh cùng một người đàn ông. Gần hai mươi năm không nhận được tin tức của bà. Còn cha? Khi hỏi đến, bà chỉ buồn bã lắc đầu:

- Ba con chết rồi.

Bạch Vân chỉ an phận sống bên bà, không hỏi gì đến chuyện cũ vì sợ bà buồn. Cô nghĩ rằng:

- Trên cõi đời này mình chỉ có bà thôi.

- Nhà đẹp quá phải không?

Bạch Vân giật mình quay lại bởi một giọng nói mai mỉa vang lên phía sau. Cô nhận ra Uyên Chi:

- Uyên Chi!

- Cô ngạc nhiên lắm phải không?

- Cũng đâu có gì. Cô ở đây, tôi cũng ở đây. Gặp nhau cũng là chuyện bình thường thôi.

- Nhưng giữa tôi và cô không thể là chuyện bình thường.

- Cô cảm thấy bất thường sao?

- Nếu không tôi đâu có tìm đến đây gặp cô để làm gì?

- Vậy cô cảm thấy giữa tôi và cô đã xảy ra chuyện gì là bất thường hả?

- Cô đừng giả vờ nữa.

- Giả vờ? Tôi không quen sống như thế. Tôi luôn sống chân thật với chính mình. Chỉ có những người mang trong tâm những ý đồ đen tối mới sống giả vờ thôi.

Uyên Chi sùng sộ:

- Cô muốn ám chỉ ai?
- Tôi không chỉ trích ai cả. Tôi chỉ nói những điều trong xã hội thường xảy ra.
- Ý cô muốn nói là cô từng trải trong cuộc sống nên sành sỏi hơn tôi chứ gì?
- Tôi không cần phải giải thích gì với cô cả. Cô muốn gì? Cứ đi thẳng vào vấn đề đi.
- Tôi cũng muốn thẳng thắn với cô, cô cứ đặt thẳng điều kiện với tôi đi.
- Để làm gì?
- Rời xa Khả Phong, đừng đeo bám theo anh ấy nữa.

Bạch Vân bật cười:

- Nếu tôi đồng ý, cô sẽ trả tôi như thế nào hả?
- Tôi sẵn sàng chiều theo mọi đòi hỏi của cô.

Bạch Vân lắc đầu:

- Tôi không đòi hỏi gì cả.
- Cô định làm khó tôi sao?
- Cũng không.
- Vậy tôi phải thế nào cô mới bằng lòng?
- Tôi nói cho cô biết, cô hãy về với Khả Phong của cô đi. Tôi không hề có ý đeo đuổi Khả Phong của cô.
- Thế tại sao cô lại không đồng ý điều kiện với tôi?
- Vì tôi còn phải làm việc với anh ấy.
- Tôi có thể trả tiền cho cô để cô không cần phải đến làm việc nữa.
- Không thể được!
- Vì sao?
- Vì chữ tín.
- Cô đã hứa hẹn gì với anh ấy?
- Có cần phải nói rõ với cô hay không? Tôi và anh ấy cần phải liên kết để làm việc với nhau.
- Như vậy là cô không đồng ý hợp tác với tôi?

- Bởi vì giữa tôi và cô không có sự liên minh nào cả.

- Cô cố tình chọc tức tôi phải không?

- Không! Tôi không phải là loại người đó. Tôi chỉ sống vì mục đích sống vì lý tưởng của mình mà thôi. Tôi không thích xen vào những chuyện riêng tư của người khác.

- Thế tại sao cô không chịu chấp nhận lời yêu cầu của tôi để tránh xung đột giữa chúng ta.

- Vì tôi không hề yêu Khả Phong. Và cũng không hề có ý định đeo đuổi anh ấy. Cô cứ yên tâm giữ anh ấy cho riêng mình và hai người cứ tiến hành đám cưới một cách bình thường.

- Nhưng...

Uyên Chi bật khóc. Giọt nước mắt của cô làm lòng Bạch Vân chùn lại. Cô nhẹ giọng:

- Uyên Chi! Nếu cô không tin tưởng vào tôi, cô cũng phải tin ở mình.

- Tôi không có niềm tin ở chính mình nên phải nhờ cô.

- Tôi đâu có quyền lực gì để bắt buộc anh ấy.

- Chỉ cần cô không là kẻ thứ ba thì tôi hy vọng rằng với tình cảm đã có và cả đứa con trong bụng tôi, anh ấy sẽ không bỏ rơi tôi.

Bạch Vân gật đầu không cần suy nghĩ:

- Điều này thì tôi xin hứa với cô. Cô cứ yên tâm.

- Được một lời của cô, tôi thật sự yên tâm. Cô là người tốt, cô sẽ rất hạnh phúc.

- Cảm ơn cô đã cho tôi một lời chúc tốt đẹp.

- Thật ra thì tôi cũng không có ý xấu với cô. Nhưng chỉ vì tôi quá yêu Khả Phong, tôi quá sợ mất anh ấy nên hành động của tôi hơi quá đáng với cô. Cô đừng có giận tôi nghe.

Bạch Vân chợt cảm thấy thương cho Uyên Chi làm con gái thật khó, vì quá yêu nên trở thành mù quáng. Dâng hiến, tặng cho tất cả, để rồi...

Nghĩ đến đây, Bạch Vân lại nhớ đến Khả Phong. Cô tự thắc mắc với mình:

- Không biết Khả Phong là loại người nào cùng một lúc anh lại thể hiện cả hai loại người khiến cho mọi người không thể nhận ra chân tướng con người anh.

Bạch Vân cảm thấy đau đớn. Cô lại tiếp tục suy nghĩ:

- Có thể là do cảm tính nhất thời mình mới thấy tội nghiệp anh ta thôi. Chứ thật ra một kẻ chạy trốn, từ chối trách nhiệm của việc mình làm thì không thể là người tốt được.

Không biết Uyên Chi có hiểu được những điều Bạch Vân suy nghĩ hay không. Cô đến gần Bạch Vân, giọng ngọt ngào hơn:

- Bạch Vân! Tôi hiểu Khả phong, anh ấy không phải là người xấu. Nhưng Bạch Vân đẹp quá, dịu dàng, dễ thương quá. Nếu Khả Phong không thích cô thì mới là lạ. Anh ấy là đàn ông mà.

Những lời nói của Uyên Chi chẳng những không làm cho Bạch Vân thích thú mà chỉ làm cô nổi giận:

- Cô xem tôi là hạng người nào hả? Tôi đâu phải là loại người để cho đàn ông muốn thích là thích, muốn không là không hả?

Câu nói của Bạch Vân khiến Uyên Chi tự ái. Nhưng muốn phản kháng cô cũng không biết phải nói gì. Cô cúi đầu:

- Tôi biết, tôi quá hư đốn nên ai cũng có thể xem thường mình.

Uyên Chi thút thít khóc. Đây không phải là những giọt nước mắt giả dối. Đây chính thật là nỗi hối hận quá muộn màng của cô.

- Xin lỗi! Tôi không cố ý chạm đến nỗi đau của cô.

- Tôi biết. Tôi hiểu mình đang ở trong hoàn cảnh nào. Nhưng Bạch Vân à! Cô có biết là tôi thiết tha muốn làm lại tất cả. Tôi muốn được sống trong hạnh phúc thật sự của một gia đình, được làm vợ ngoan hiền, được làm mẹ nhân hậu, cô có hiểu hay không?

- Uyên Chi! Tôi có thể làm gì để giúp cô?

- Thuyết phục Khả phong?

- Tôi có khả năng này sao?

- Có. Cô có mà. Một lời khuyên của cô sẽ hữu hiệu gấp trăm lần cái bào thai của tôi.

Bạch Vân cắn môi suy nghĩ. Cô nhìn Uyên Chi một chút rồi gật đầu:

- Tôi sẽ cố gắng. Tôi sẽ cố gắng giúp cô. Nhưng tôi cũng báo trước với cô là tôi không hứa hẹn với cô điều gì cả.

- Chỉ cần cô hứa với tôi là đủ rồi. Bạch Vân! Cảm ơn cô. Cảm ơn cô rất nhiều.

Nhìn nét mặt rạng rỡ của Uyên Chi không có ai có thể ngờ rằng cô vừa khóc sụt sướt. Bạch Vân lại nghĩ thầm:

- Thảo nào mà Khả Phong lại cảm thấy Uyên Chi giả dối anh. Cô ta còn hơn là một diễn viên trên màn bạc nữa.

Cảm nhận được cái nhìn của Bạch Vân, Uyên Chi giả lả:

- Tại vì tôi mừng quá, cô đừng cười tôi nghe.
 - Tôi làm sao dám cười ai chứ?
 - Tôi biết cô là người tốt mà. Tôi không dám làm mất thời gian của cô nữa. Chào cô, tôi về.
 - Chào cô.
- Bạch Vân khẽ lắc đầu nhìn theo Uyên Chi chặc lưỡi:
- Biết làm sao để hiểu hết một con người.

Dù rất nôn nóng bệnh tình của ông Khả Trung nhưng Bạch Vân vẫn không đến thăm ông. Cô muốn tránh mặt Khả Phong, không phải vì lời hứa với Uyên Chi mà cô còn phải tôn trọng mình. Cô không muốn gây sự hiểu lầm mối quan hệ của mình với Khả Phong.

Trách nhiệm của Bạch Vân bây giờ là tổ chức môn nghệ thuật đờn ca tài tử theo ý của Khả Phong. Và cô, cô cũng thật sự yêu thích môn nghệ thuật này.

Bạch Vân tìm đến nhà anh chị Ba nơi mà cô theo học để mời cả hai tham gia. Nghe Bạch Vân trình bày, anh Ba có vẻ tự lự:

- Từ xưa đến nay, anh chỉ đàn và chỉ dạy cho các học viên. Anh không thích bước ra những nơi đông người. Cả sân khấu mà anh còn không muốn tham gia, huống hồ gì nơi ấy là một nhà hàng. Phức tạp lắm em ơi!

Bạch Vân cố thuyết phục anh:

- Anh Ba à! Coi như là anh giúp đỡ cho em đi. Không có anh, em sẽ rất khó khăn trong khâu tổ chức. Em rất cần những nghệ nhân có tài như anh. Và nếu như không có anh thì các diễn viên từng là học trò của anh, sẽ không có ai chịu tham gia cả.

- Xưa nay anh đã dạy cho rất nhiều người và cũng có rất nhiều em đã thành đạt, có tên tuổi ở sân khấu tỉnh nhà và cả thành phố nữa, nhưng anh không nhận ai là học trò của mình cả.

- Và cũng chính vì vậy mà anh không cho phép bất cứ ai gọi anh bằng thầy cả.

Anh Ba cười vui vẻ:

- Nếu phân biệt giữa thầy và trò thì nó sẽ xa cách lắm. Anh chỉ muốn làm một người anh đem hết những hiểu biết và kinh nghiệm của mình truyền thụ lại cho các em thôi.

- Em hiểu. Và ngoài sự ngưỡng mộ tài năng của anh, em còn ngưỡng mộ cả đức độ của anh nữa.

Anh Ba cười hiền:

- Em đừng tán dương anh quá, anh sẽ bị phồng mũi lên thành dị nhân mũi to. Chị Ba của em mà chê bỏ anh thì anh sẽ khổ đó.

Chị Ba nguyệt yêu chồng:

- Cái anh này! Cứ nói giỡn như thế, rui Bạch Vân tưởng thật, hiểu lầm em đó.

- Thì hiểu lầm cũng có sao đâu.

- Sao lại không có sao? Em sẽ bị mất đi hình tượng của mình đó.

- Hình tượng của em?

- Phải! Em cũng có hình tượng của riêng mình chứ.

- Ủa! Sống với em mấy chục năm nay mà anh không thấy hình tượng của em. Thật là thiếu sót! Thiếu sót!

Anh Ba vòng tay như ra điệu bộ xin lỗi chị Ba. Chị Ba làm ra vẻ giận hờn:

- Thôi đi! Chẳng bằng anh đâu có trọn lòng với tôi đâu. Lòng dạ của anh đã gửi đi cho...

- Thôi mà! Đừng nhắc mãi cái chuyện năm xưa. Không khéo Bạch Vân cười đó.

- Cười cái gì mà cười! Tui thương là thương cái tình chung thủy của anh. Tui quý là quý cái thủy chung của anh. Chứ còn anh mà vô tình như người khác há, tui đâu có thèm.

Anh Ba lại cười:

- Anh biết mà. Em là hoa khôi xứ biển mà. Tình em cũng lai láng như là biển cả vậy.

Chị Ba được dịp phô trương tấm lòng của mình:

- Phải! Bởi vì tui hiểu cái câu ngạn ngữ “người ta cô đơn bởi vì người ta thường xây tường, chứ không lo xây dựng những nhịp cầu” tui không bao giờ xây tường ngăn cách mà tui chỉ lo bắc những nhịp cầu kết nối những yêu thương.

- Em nói là em không xây tường ngăn cách, nhưng anh thấy là em đã xây không những một mà là mấy bức tường ngăn cách đó.

- Anh thấy vậy há?

- Phải! Cái tiếng “tui” của em này giờ đó anh thấy nó còn dày hơn mấy bức tường của Vạn Lý trường thành bên Trung Quốc nữa.

Chị Ba hiểu ra ý chồng, chị cười hạnh phúc:

- Xin lỗi! Em xin lỗi anh. Em hơi vô ý một chút.

- Vô ý chứ đừng vô tình là được.

Bạch Vân cảm thấy vui trước hạnh phúc của đôi vợ chồng trung niên này. Họ thật hiểu nhau sẵn sàng tha thứ tất cả để đến với tình yêu. Bạch Vân ngộ ra một điều: “Lòng trung thành là điều tốt đẹp nhất mà ta có thể tặng cho một người. Sự thật, lòng tin cậy tình bạn và tình yêu tất cả đều phụ thuộc vào lòng trung thành đó cả”.

Bạch Vân lên tiếng:

- Anh chị ơi! Có hạnh phúc cũng đừng quên lời thỉnh cầu của em. Đừng để em phải làm Lưu Bị đi cầu Khổng Minh Gia Cát Lượng đến mấy bận nghe.

- Điều này thì...

Anh Ba cứ ngập ngừng khiến Bạch Vân hồi hộp. Chị Ba cướp lời anh:

- Thì bằng lòng chứ sao?

- Hoan hô anh chị! Hoan hô anh chị!

Anh Ba không biết nói sao cũng cười chấp nhận. Bạch Vân thật mừng vì bước đầu thành công của mình. Với tài năng nghệ thuật và kinh nghiệm sư phạm của mình, anh Ba sẽ đưa đội đờn ca tài tử trở thành một câu lạc bộ vững mạnh. Bạch Vân tin rằng tất cả những diễn viên mà cô mời được sẽ hết mình phục vụ tốt cho giới mộ điệu. Và cô hy vọng rằng đây sẽ là một điểm hấp dẫn, thu hút du khách đến nghỉ dưỡng mọi mùa.

Ông Khả Trung đã dần hồi bình phục. Tuy chưa đi đứng được nhưng ông đã có dấu hiệu tiến triển tốt.

Bác sĩ chỉ định:

- Bệnh nhân cần phải được điều trị đúng phương cách, đúng thuốc, đúng liều. Và phải kết hợp cả môn vật lý trị liệu để thả thông những kinh mạch bị tắt nghẽn. Gia đình phải kết hợp chặt chẽ với bệnh viện để điều trị tốt cho bệnh nhân.

Khả Phong một mặt chăm sóc cho cha. Một mặt quản lý tốt cả công ty du lịch, kiêm nhà hàng, khách sạn. Anh cũng không ngừng việc tiến hành việc xây nhà nghỉ dưỡng cao cấp. Chỉ cần ông Khả Trung bình phục là sẽ động thổ khởi công.

Khả Phong chịu nhiều áp lực, Uyên Chi vẫn không ngừng hỏi thúc anh chuyện đám cưới. Cả ông bà Vũ Thái cũng từ Sài Gòn điện bảo anh đưa Uyên Chi về để tổ chức lễ cưới.

Khả Phong vẫn còn bị động, anh chưa có một quyết định chính thức nào. Bà Mẫn Thanh cũng không ép uổng gì anh. Bà chuyên tâm chăm sóc cho ông Khả Trung. Bà chỉ mong ông mau bình phục.

Đêm nay nhà hàng khai trương đêm đờn ca tài tử để phục vụ du khách. Do đã quảng cáo trước, du khách và cả những người dân đến thật đông, nhà hàng cũng tổ chức khâu phục vụ ẩm thực thật tốt.

Khả Phong ngồi theo dõi chương trình sân khấu được trang trí vừa đơn giản, vừa ấm áp. Bạch Vân bước ra trong bộ áo dài màu xanh biển, trang trọng kính chào khán giả:

- Kính thưa quý vị khán giả mô điệu. Đêm nay chúng tôi hân hạnh được phục vụ quý vị đêm đờn ca tài tử. Chúng tôi những diễn viên không chuyên sẽ đem lời ca, tiếng hát của mình thể hiện những bài bản mang âm hưởng tài tử. Chúng tôi mong sẽ đem đến cho quý vị một niềm vui và nhiều ấn tượng đẹp trong lần đến tham quan khu du lịch biển xanh của chúng tôi.

Nhiều tiếng vỗ tay vang lên cổ vũ nồng nhiệt. Bạch Vân tiếp tục phần giới thiệu của mình:

- Kính thưa quý vị. Chúng tôi xin trân trọng giới thiệu các nhạc sĩ tham gia đêm đờn ca tài tử. Nhạc sĩ Chí Huy ghita, nhạc sĩ Hoàng Phú đờn cò... cùng các diễn viên có mặt đêm nay.

Tất cả nhạc sĩ và diễn viên cùng lên sân khấu trân trọng ra mắt khán giả. Tiếng vỗ tay, tiếng reo hò của các vị thực khách vang lên:

- Bắt đầu đi!

- Kính thưa quý vị. Để không phụ lòng mong đợi của quý vị, chúng tôi xin được hân hạnh mở màn đêm biểu diễn. Đầu tiên là một bài hát của soạn giả Trần Ngọc Thạch. Bài hát “Nhớ quê” qua điệu Văn thiên tường. Bài hát được trình bày bằng giọng hát của nữ ca sĩ Kim Phượng.

Kim Phượng lộng lẫy trong bộ áo dài tím đính kim tuyến sáng người. Chị cúi đầu chào khán giả. Không ai có thể ngờ rằng một chị Ba bình dị, dễ thương lại có thể hóa thân thành một ca sĩ cực kỳ xinh đẹp. Và nhạc sĩ Chí Huy không ai khác hơn chính là anh Ba hiền hòa, tài năng...

Đêm ra mắt đạt thành quả cao. Các thực khách vui vẻ vừa ăn, vừa nhâm nhi ly rượu, vừa lắng nghe tiếng hát ngọt ngào, sâu lắng của các diễn viên.

Khả Phong thật vui trước thành tựu này. Anh đến bắt tay từng nhạc sĩ, từng diễn viên của đội. Anh xúc động:

- Cảm ơn! Cảm ơn các anh chị đã đến với tôi. Từ nay nhà hàng chúng ta sẽ là điểm hẹn tuyệt vời để người hâm mộ hội tụ với nhau.

Anh Ba cũng nhiệt tình:

- Chúng tôi chỉ hết lòng phục vụ nghệ thuật. Còn chuyện kinh doanh thì phải dành cho các doanh nghiệp, doanh nhân như các anh thôi.

- Tất cả chúng ta dù ở trong lĩnh vực nào cũng hướng về một mục đích phục vụ du khách thôi.

- Chúng tôi không am hiểu nhiều về hình thức kinh doanh, chỉ biết đem tâm huyết của mình trau dồi nghệ thuật.

- Chúng ta hãy dành dịp khác tranh luận về vấn đề này. Còn bây giờ tôi xin phép được mời các anh chị cùng tôi dự tiệc tầy trần để mừng ngày hợp tác.

- Chúng tôi...

Anh Ba ngập ngừng. Khả Phong cầm lấy tay anh dắt đến bàn tiệc:

- Chỉ huy mà anh ngồi xuống thì tất cả sẽ làm theo thôi. Đây là kỷ luật mà.

Không thể từ chối anh Ba đành phải ngồi xuống:

- Nào! Mời các bạn!

- Cung kính không bằng vâng lời. Xin tuân lệnh ông xã.

Chị Ba cũng khô hài tiếp lời chồng:

- Xin mời! Xin mời các bạn.

Bạch Vân vẫn còn tần ngần đứng ở bên ngoài. Khả phong đến bên cô:

- Bạch Vân! Mời Vân!

Bạch Vân nhìn Khả Phong. Cô nhớ đến lời hứa với Uyên Chi. Cô không muốn tiếp cận Khả Phong dù bất cứ trường hợp nào. Cô lí nhí:

- Xin lỗi, tôi bận việc, tôi phải về ngay.

- Bạch Vân! Em giận tôi sao?

Bạch Vân bối rối:

- Không! Giữa tôi và anh đâu có việc gì mà giận dỗi chứ?

Gần đây tôi có quá nhiều việc nên không có thời gian nói chuyện với em.

- Chuyện đó cũng là bình thường thôi. Vì giữa tôi và anh đâu có chuyện gì đáng nói.

- Vân suy nghĩ về tôi như thế nào?

Khả Phong chợt hỏi. Bạch Vân hơi lung túng:

- Tôi không biết.

- Chẳng lẽ trong lòng em không có một chút suy nghĩ, một ấn tượng nào về tôi?

Bạch Vân cảnh giác: “Tại sao anh lại hỏi mình như thế? Coi chừng đấy, coi chừng cái bẫy của anh ta đấy”.

Giọng Khả Phong vẫn êm êm bên tai:

- Vân! Em có nghe tôi nói không?

- Có!

- Em hãy cho tôi một lời khuyên đi Vân. Trong lúc này tôi rất cần tiếng nói của em.

- Vậy sao! Tiếng nói của tôi quan trọng đến thế sao?

- Phải! Lời nói của em bây giờ đối với tôi thật là quan trọng.

Bạch Vân chợt nhớ đến lời yêu cầu của Uyên Chi. Cô đã đề cập vấn đề này, cô muốn Bạch Vân khuyên can giùm Khả Phong. Cô suy nghĩ:

- Nếu lời nói của mình có thể tác hợp được cho hai người thì mình cũng nên... “cứu một mạng người bằng xây mười kiếng chùa” mà.

Nghĩ thế, Bạch Vân mạnh dạn nói:

- Khả Phong! Anh có thể nghe tôi một lời khuyên không?

- Rất sẵn sàng! Bạch Vân! Anh bây giờ như con thuyền giữa muôn ngàn song gió, không biết đâu là bờ bến của mình. Hãy cho anh một lời khuyên. Lời nói của em sẽ là chiếc la bàn chỉ cho anh một hướng đi thật chính xác:

- Khả Phong! Anh nên lập gia đình. Anh hãy tiến đến cuộc hôn nhân với Uyên Chi.

Khả Phong nghe hụt hẫng:

- Theo em, anh phải làm thế sao?

Bạch Vân gật đầu:

- Phải. Vì như thế rất cần thiết. Uyên Chi thật tội nghiệp. Và đứa con của cô ấy cũng thật tội nghiệp. Sự quyết định của anh có thể cứu cả hai. Anh sẽ không quyết định sai lầm đâu Khả Phong.

Khả Phong nhìn Bạch Vân. Hình như trong thâm tâm anh không chờ đợi câu trả lời đó. Nhưng dù sao Bạch Vân cũng đã quyết định. Anh rất sẵn sàng làm theo lời khuyên của cô.

Khả Phong gật đầu:

- Anh sẽ cưới Uyên Chi.

Không hiểu sao khi làm tròn vai trò thuyết khách của mình, Bạch Vân không thấy vui. Cô nghe có một cái gì đó thật buồn len vào trong tâm tưởng. Giọng cô có một chút xót xa:

- Chúc mừng anh Khả Phong.

Khả Phong nắm chặt bàn tay nhỏ của Bạch Vân:

- Bạch Vân! Đừng bỏ anh nghe! Hãy mãi mãi làm một người bạn nhỏ của anh.

Bạch Vân nên xúc động trong lòng khẽ gật đầu:

- Mãi mãi là bạn của nhau.

Bạch Vân nghe hơi ấm từ bàn tay Khả Phong truyền sang cơ thể. Cô nhắm mắt lại. Giọt nước mắt rơi dài xuống môi cô nghe mằn mặn. Khả Phong lau nhẹ những giọt nước mắt của cô mà nghe lòng bồi hồi, sung sướng:

- Bạch Vân! Những giọt nước mắt của em ví như dòng nước thành cam lồ đang tưới mát lòng anh.

- Hai người làm gì vậy?

Nghe tiếng hét của Uyên Chi, cả hai vội rời tay nhau. Uyên Chi giãy nảy:

- Giữa nhà hàng đông đúc tiệc tùng các người lại lén lút nhau đứng trong góc tối làm chuyện nham nhở như thế được sao?

- Uyên Chi! Cô hiểu lầm rồi.

Bạch Vân lên tiếng thanh minh, Uyên Chi càng la hét:

- Hiểu lầm hả? Chính mắt tôi đã nhìn thấy hai người đang mắt trong mắt tay trong tay, làm sao mà làm cho được hả?

Bạch Vân chán nản, cô không muốn nói gì thêm. Cô khẳng định việc làm của mình với Uyên Chi:

- Tôi đã thực hiện xong lời hứa của mình. Bây giờ tôi phải về.

Uyên Chi níu tay cô lại:

- Cô không được về. Cô phải ở lại để giải thích việc này.

Khả Phong gỡ tay Uyên Chi:

- Uyên Chi! Hãy để Bạch Vân ra về. Chúng ta còn nhiều việc phải làm trong đêm nay.

- Là việc gì?

- Phát thiệp cưới.

- Phát thiệp cưới?

- Phải! Em hãy điện mời ba mẹ em xuống đây để dự đám cưới của chúng ta.

Uyên Chi mừng rỡ:

- Khả Phong! Anh không gạt em chứ?

- Chuyện trọng đại như thế, anh có thể gạt được sao?

- Vậy thì em sẽ điện cho ba mẹ ngay. Nhưng...

- Em quyết liệt đòi đám cưới thì bây giờ anh đã bằng lòng làm đám cưới, em còn “nhưng” cái gì nữa chứ?

- Em chỉ thắc mắc rằng vì sao chúng ta lại không về Sài Gòn làm đám cưới. Ở đó chúng ta có nhiều bạn bè mà. Còn ở đây, anh thấy đó mình có quen biết ai nhiều đâu.

- Bởi thế cho nên sự nhận xét của anh về em không hề sai.

Uyên Chi nũng nịu:

- Anh nghĩ về em thế nào hả?

- Ích kỷ! Chỉ biết sống cho riêng mình thôi.

- Sao lại nghĩ về em như vậy hả?

- Anh không nghĩ cũng không được, bởi vì em lúc nào cũng chứng minh cho anh thấy rõ điều đó. Trong lúc này, ba anh còn bệnh nằm trong bệnh viện mà em lại đòi về Sài Gòn làm đám cưới cho vui vẻ. Em không thấy mình quá đáng lắm hay sao?

- Em xin lỗi! Khả Phong! Em xin lỗi! Chỉ vì em mừng quá nên quên mất chuyện buồn của gia đình anh. Để em điện nói rõ tình hình, hy vọng ba mẹ em sẽ hiểu và xuống đây dự đám cưới của chúng ta.

Khả Phong gật đầu:

- Em đi lo mọi việc đi. Anh còn tiếp khách nữa.

- Dạ.

Uyên Chi thật sự vui mừng. Sau vụ cãi vã với Khả Phong, cô bỏ về Sài Gòn rồi gặp sự cố cho đến nay, đây là lần đầu anh dịu dàng với cô. Điều đáng mừng nhất là anh đã đồng ý đám cưới với cô, cứu gỡ cho cô thoát qua biến cố này.

Uyên Chi không cần phải lo lắng về việc thất tiết của mình. Cô cũng chỉ mới quan hệ với Duy Thanh một lần đầu, trùng khớp với việc vụ không cho Khả Phong. Tuy như thế có điều bất công cho Khả Phong nhưng cô sẽ sửa đổi tính tình, bù đắp lại lỗi lầm, đem lại hạnh phúc cho anh.

Khả Phong lấy việc tiếp khách để uống rượu. Anh muốn dùng rượu để giải tỏa cơn phiền muộn của mình, dù anh biết rằng chính vì rượu đã tạo nên cảnh bẽ bàng hôm nay.